

Mi-e imposibil fără tine

Adrian Păunescu

Nici nu mai știu dacă erai frumoasă
Și nici în ce culori îți sta mai bine,
Știu doar că amintirea nu mă lasă
Și că mi-e imposibil fără tine.

Vizionez femei nenumărate,
Femei interesante mă mai sună,
Dar rece și străin mă simt de toate
Și nu mă văd cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă,
Care-a decurs din întâlnirea noastră,
Dar vechiul dor al dragostei mă cheamă
Și tu îmi faci cu mâna la fereastră.

Subtile explicații cui i-aș cere?
Tot prostul face pe interesantul
Și-n condamnarea asta la tăcere,
Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Și cum să transformăm iubirea-n ură,
De ce nu noi, ci solii să lucreze,
Și să pătăm simțirea cea mai pură,
Punând incendiul tot în paranteze?

N-aș vrea să te-ndârjesc sau să te sperii,
Nici să te fac să te-ndoiești de tine,
Dar eu te-am adorat fără criterii,
Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n luptă,
Te-am apărat de bârfe și de crivăț,
Și după toată veghea ne-nteruptă,
Cedez numai în lupta împotriva-ți.

Și totuși tu ai fost cea mai frumoasă,
La mine-n brațe îți fusese bine,
Obsesia iubirii nu mă lasă
Și-mi este imposibil fără tine.